

Житие на преподобния наш отец Авраамий Затворник и на блажената Мария, негова племенница

Блаженият Авраамий се роди от благочестиви родители. Още от ранна възраст той обичаше да ходи в църква, с радост слушаше Божествените Писания и се поучаваше в тях. Родителите му много го обичаха, макар и по своему, и затова настояваха да се свърже в брак, но той не искаше. Те често пъти се опитваха да го принудят да се ожени и най-накрая той, макар и против волята си, им се подчини.

На седмия ден след сватбата Авраамий седеше в брачния чертог заедно с невестата и изведнъж в сърцето му възсия светлината на Божията благодат: той стана и излезе от дома без да се обади на никого. Наставляван от Бога, отиде извън града и на около 3 км видя една празна колиба. В нея той остана да живее, радостен, че е намерил такова тихо и усамотено кътче, в което да спасява душата си; трудеше се в духовни подвизи и прославяше Бога.

Родителите му и сродниците му много се разтревожиха задето така неочаквано изчезна - тръгнаха и навсякъде го търсеха. След 17 дни го намериха в колибата да се моли на Бога, и щом го видяха, стояха в почуда. А блаженият им рече:

- Не се удивявайте, но прославяйте човеколюбивия Бог, Който ме избави от суетния свят. Молете Господа за мен: да ми даде докрай да понеса Неговото благо иго, което ме удостои да приема. Оставете ме да живея тук в безмълвие заради любовта към Бога и да свикна да върша Неговата света воля.

Тогава те видяха твърдото му намерение и казаха:

- Амин.

Блаженият ги помоли да не го притесняват с посещенията си. После затвори вратите и остави само едно малко прозорче, през което му донасяха храна, и така живееше и служеше на Бога.

Скоро Божията благодат се всели в душата му, мисълта му се просвети и започна да разбира духовните неща. Всеки ден той все повече преуспяваше в добродетелен живот, в изключително въздържание, смирение, целомъдрие и любов. Навсякъде в околността се носеше славата за светостта му. Много хора идваха да го видят и получаваха от него полза за душите си. Бог му даде духовен разум и премъдрост, и той по чуден начин предаваше на околните мира, който сам имаше в сърцето си.

Десет години след като блаженият Авраамий напусна родителите си, те си отидоха от този свят и му оставиха много имот. Но той не поиска да прекъсне молитвата си и безмълвието си - затова помоли един свой добър познат да раздаде всичко на бедните, и когато стори това, живееше без суетни грижи.

Преподобният отец полагаше всяко старание да не се привърже умът му към земни неща, и затова не притежаваше никакви вещи, освен една дреха, власеница, съд, от който се хранеше и пиеше вода, и рогозка, на която почиваше. Оттогава, и през целия си по-нататъшен иночески живот той не измени възприетото правило, а живя в монашество 50 години с велико усърдие и любов към Бога.

В околността на града имаше едно многолюдно село и всичките му жители - от малък до голям - бяха елини, езичници, и не можеше да се намери никой, който да ги обърне към Бога. Епископът на тази област изпращаше в селото презвитери и дякони, но те не успяха да ги отвърнат от идолопоклонството, защото не можеха да понесат скърбите, причинявани им от тях. Също и много монаси неведнъж се опитваха да сторят това, но претърпяваха несполука и се отказваха.

Един ден епископът седеше заедно със своите клирици, спомни си за блажения Авраамий и каза:

- Не съм виждал през целия си живот такъв мъж - свършен във всяко добро и богоугодно дело, като господин Авраамий.

- Да, владико - отвърнаха му клириците, - той е Божий раб и свършен монах.

Епископът продължи:

- Искам да го поставя за свещеник в онова елинско село - със своето търпение и любов той ще може да привлече сърцата им към себе си и да ги обърне към Бога.

Като каза това, веднага стана заедно с клира си и отиде при светия затворник. Скоро пристигнаха до килията му и взаимно се поздравиха. Епископът започна да му говори за елинското село и го молеше да отиде там. Но св. Авраамий се натъжи и му каза:

- Прости ме, отче светий, и ме остави да плача за греховете си! Аз съм немощен и негоден за това нещо.

- По благодатта на Бога за теб е възможно да го сториш - отвърна му епископът. - Недей да се лениш за доброто послушание!

- Моля твоя светиня - пак му каза той, - остави мен, недостойния, да оплаквам своите зли дела! Тогава епископът му рече:

- Ето, ти си оставил света и си презрял всичко, което е в него, разпнал си се и си преуспял в добродетелта, но все още нямаш послушание.

От тези думи св. Авраамий силно се просълзи и каза:

- Кой съм аз, мъртвото псе, и какво е моят живот, че си помислил за мен такива високи неща?

- Тук като седиш - отвърна му епископът, - спасяваш само себе си. А там, с помощта на Божията благодат, ще помогнеш за спасението на мнозина и ще ги обърнеш към Бога. Затова разсъди в кой случай ще имаш по-голяма награда: ако спасиш само себе си, или ако се погрижиш за спасението на мнозина?

Блаженият през сълзи му рече:

- Нека да бъде волята Божия: заради послушанието ще отида!

Тогава епископът го изведе от килията, върнаха се в града и там го ръкоположи, а после с радост го изпрати заедно с клира си в споменатото голямо село. По пътя блаженият се молеше на Бога и казваше:

- Благий и човеколюбиви Господи, виж моята немощ и изпрати Твоята благодат да ми помогне - за да се прослави Твоето пресвето име!

Щом пристигна в селото и видя как хората, обхванати от идолопоклонническо умопомрачение, служат на бесовете, той простена и се разплака, издигна поглед към небето и рече:

- Боже, Който единствен си без грях, не презирай делата на Твоите ръце!

После изпрати в града при своя близък приятел, на когото беше поверил наследения от родителите си имот да го раздаде на бедните, и го помоли да му отдели той толкова от останалото имущество, колкото да му стигне за да построи църква. Приятелят му незабавно изпълни неговото искане и му изпрати потребното. Тогава блаженият с усърдие се зае да построи Божий храм и не след дълго издигна прекрасна църква и я украси с изключително благолепие. Докато тя се строеше, св. Авраамий отиваше сред идолите и се молеше на Бога без да каже дума на когото и да било, а след като завърши строежа на църквата, продължи в нея своя молитвен подвиг. С много сълзи той се молеше и казваше:

- Събери, Господи, разпръснатите хора, въведи ги в тази църква и просвети техните духовни очи за да познаят Теб - благия и човеколюбив Бог!

Щом свърши молитвата, излезе от църквата, отиде и събори езическия жертвеник, а идолите им разби. Виждайки това, езичниците се нахвърлиха върху него като диви зверове, биха го и го изгониха вън от селото. Но той през нощта пак се върна, влезе в църквата, и с плач и стенание молеше Бога да спаси погиналите хора. На сутринта селяните го намериха в църквата да се моли, и стояха ужасени. Всеки ден те идваха там, но не за молитва, а за да видят прекрасното здание и неговото благолепие. Св. Авраамий ги молеше да познаят Бога. Тогава те грабнаха колове и го биеха, сякаш е някакъв бездушен камък, повалиха го на земята, вързаха го за шията и го влачеха из селото. После го помислиха за умрял, сложиха върху му един камък, оставиха го така и си отидоха.

Св. Авраамий едва остана жив. В полунощ той дойде на себе си, започна силно да плаче и казваше към Бога:

- Защо, Владико, презря моите сълзи и смирението ми? Защо отвърна лицето Си от мен и презря делата на Твоите ръце? Господи, погледни сега на Твоя раб и чуй моята молитва! Укрепи ме и освободи Твоите раби от дяволските вериги. Дай им да познаят Теб - Единия истински Бог, и да разберат, че няма друг Бог, освен Тебе.

После отново влезе в селото и отиде в църквата. Стоеше там, пееше и се молеше.

На сутринта дойдоха хората и като го видяха жив, стояха изумени. Но те бяха жестоки и безмилостни, и пак започнаха да го измъчват: събориха го на земята, вързаха го с въже за врата и отново го извлякоха вън от селото.

Три години блаженият страдаше така и търпеше с вяра, твърд като камък. Непрестанно понасяше побои - гонен, влачен и замерян с камъни; търпеше глад и жажда. И след всичко това той не се разгневи против тях, не възропта, нито пък изпадна в малодушие или униние, но все повече ги обикваше и желаше тяхното спасение. Молеше ги и ги поучаваше: увещаваше старците като да са му бащи, юношите - като братя, а децата - като свои чеда, непрестанно обиждан и поругаван от тях.

Един ден всички жители на селото - от малък до голям - се събраха заедно. Те бяха ужасени от постъпките на св. Авраамий и казваха помежду си:

- Видяхте ли великото търпение на този мъж? Видяхте ли неговата неизказана любов към нас? Толкова много злини му причиняваме, а той не си отива оттук, на никого не каза лоша дума, нито се отвърна от нас, но с голяма радост търпи всичко това. Наистина, той е изпратен от Бога да дари на душите ни живот, за който винаги ни говори. Той ни казва, че има Небесно Царство, рай, вечен живот - и ето, виждаме, че думите му са истински: ако не беше така, той не би търпял толкова много злини от нас. Но и немощта на нашите богове се откри, защото никакво зло не можаха да му сторят когато ги разбиваше. Наистина, той е раб на Живия Бог и всичко, което ни казва, е истина. Елате сега, за да повярваме в Бога, Когато той проповядва!

След тези думи всички единодушно се устремиха към църквата, влязоха вътре и викаха:

- Слава на Небесния Бог, Който изпрати Своя раб за да ни спаси от дяволската измама!

А блаженият, щом ги видя, изпълни се с неизречена радост и лицето му стана светло като утринна зора. Обърна се към тях и им каза:

- Отци мои, братя мои и чеда! Елате да прославим Бога, Който просвети вашите сърдечни очи за да Го познаете и да се очистите от идолската нечистота. Затова вярвайте в Живия Бог от цялата си душа - Той е Творец на небето и земята, и на всичко, което е на тях, Той е безначален и неизказан, непостижим, Подател на светлината, човеколюбив, велик и страшен, но и благ Господ. Вярвайте и в Неговия Единороден Син, Който е Негова премъдрост, сила и воля. Вярвайте и в Пресветия Негов Дух, Който оживотворява всичко - и чрез тази вяра станете причастници на небесния живот!

- Отче и наставниче на нашия живот - отвърнаха му те, - както казваш и както ни учиш, така вярваме! Готови сме да направим всичко, което ни заповядаш.

Тогава блаженият ги кръсти в името на Отца и Сина и Светия Дух всички - от малък до голям - около 1000 души. Всеки ден им четеше от Божествените книги, поучаваше ги и им говореше за Небесното Царство, за рая, а също за геената огнена; утвърждаваше ги в правдата, във вярата и любовта. Техните души бяха истинска доброплодна земя - с усърдие приемаха доброто семе и принасяха плод: едни - сто, други - шестдесет, други - тридесет. С голямо прилежание слушаха поученията му и изпълняваха думите му. Те всички имаха блажения в своите очи като Ангел Божий, привързаха се към него с неразрушимите връзки на любовта в Христа и внимаваха в спасителните му наставления.

След обръщането на селяните към светата Вяра, блаженият Авраамий живя с тях една година и непрестанно денем и нощем ги поучаваше от Божието слово. После, като се увери в усърдието им към Бога и в твърдата им вяра, поиска да ги напусне, защото виждаше себе си твърде обичан от тях и твърде уважаван - страхуваше се да не би умът му да се привърже към някакви земни грижи и да се наруши духът на неговия монашески живот. Затова една нощ стана, помоли се на Бога и каза:

- Владико Господи, Който един си без грях, Който един си свят и почиваш сред Светиите, Който един си човеколюбив и милосърден! Ти просвети духовните очи на тези хора, освободи ги от идолската прелест и им даде да разберат Твоята Божествена истина. Ти, Владико, и до край ги запази и бъди застъпник на това добро Твое стадо, което си придобил заради неизказаното Си човеколюбие. Запази ги с оградата на Твоята благодат и винаги просветявай сърцата им, за да постъпват така, както е угодно на Тебе и да се удостоят с Твоего Небесно Царство! Защити и мен, недостойния и немощния, и не ми вмениявай това за грях! Ти знаеш всичко - знаеш, че Теб възлюбих и за Теб копнея.

Когато свърши молитвата, огради се с кръстното знамение, а после тайно отиде в друго някое място и се скри от тях.

На сутринта, по обичая си новопокръстените хора отидоха в църквата, но не намериха там блажения Авраамий и бяха в недоумение. Стояха като изгубени овци, викаха със сълзи на очи своя пастир и го търсеха. Дълго време гледаха навсякъде, но не можаха да го намерят; объркани и натъжени, те незабавно отидоха при епископа и му разказаха за случилото се. Той също се изпълни със скръб, взе присърце болката им и изпрати много хора навред да търсят блажения - най-вече заради сълзите и молбите на неговото паство. Търсеха го като безценно съкровище, но не го намериха. Тогава епископът заедно със своя клир отиде в селото и щом видя всички утвърдени в светата Вяра и в Христовата любов, избра от тях достойни мъже, постави ги презвитери и дякони, благослови ги и се върна в града. Когато блаженият Авраамий научи за това, много се зарадва и прослави Бога.

- Какво да Ти въздам, Владико мой преблагий - казваше, - за всичко, което си ми дал? Покланям се на Теб и прославям Твоя промисъл.

После радостен отиде в своята килия, където се подвизаваше първоначално. Построи и друга по-малка килия от външната страна на първата. Затвори се вътре и се радваше в Бога, своя Спасител.

А дяволът виждаше дивния богоугоден живот на св. Авраамий, разкъсваше се от завист и всячески се опитваше да препъне добрия Христов воин. Поиска да го подтикне към гордост и дойде при него с похвални думи - ето как стана това.

Веднъж преподобният стоеше в полунощ и се молеше. По едно време в килията му изведнъж засия светлина като слънчева и се чу глас сякаш от Бога, който му казваше:

- Блажен си, блажен си, Авраамий! Твърде много си блажен, защото никоой сред хората не изпълни моята воля както ти, и затова си блажен!

Свещецът веднага разбра, че го напада бесовско коварство, издигна глас и рече:

- Твоята тъма с теб да бъде в пагуба, дяволе, изпълнен с лъжа и погибел! Защото аз съм грешен човек, но имам упование на благодатта и помощта на моя Бог, и не се боя от теб, нито ме плашат твоите привидения! Името на моя Спасител Иисус Христос, Когото възлюбих, е за мен непобедима стена, и в Негово име ти запрещавам, нечисто псе!

При тези думи дяволът веднага изчезна като дим.

Няколко дни по-късно блаженият пак стоеше през нощта на молитва. В това време неочаквано дойде сатаната, държеше секира и започна да сече и да разрушава килията му. Когато изглеждаше сякаш в стената вече се е отворил процеп, бесът извика със силен глас към останалите бесове:

- Побързайте, другари мои! По-скоро елате да влезем и да го удушим!

Св. Авраамий казваше:

- "Всички народи ме бяха обградили и с името Господне ги победих" (Пс.117:10).

При това сатаната веднага изчезна, а килията се оказа цяла. Не след дълго св. Авраамий пак се молеше в полунощ и видя своята рогозка, на която стоеше, сякаш гори с голям пламък. Тогава стъпи върху пламъка и каза: "Върху аспид и василиск ще настъпя и ще потъпча лъва и змията" (Пс.90:13) , и цялата вражеска сила - в името на моя Бог Иисус Христос, Който ми помага!

Сатаната незабавно избяга и викаше гръмогласно:

- Ах, отворотелен човек! Аз ще те победя! Намерил съм коварство против теб.

Един ден, когато блаженият се хранеше, дяволът във вид на юноша пак влезе в килията му, приближи се и искаше да събори на земята съда, от който ядеше. Но той разбра, взе съда, държеше го и се хранеше от него без да се бои от нищо, а дяволът стоеше пред него. След това дяволът взе един свещник, постави на него горяща свещ и започна с висок глас да казва:

- Блажени са непорочните в своя път, които ходят в закона Господен...

И изпя този псалом докрай.

Свещецът нищо не му отвърна додето се хранеше. Когато свърши, осени се с кръстното знамение и рече:

- Нечист пес, окаян и немощен страхливец! Щом знаеш, че са блажени непорочните, защо тогава ги притесняваш? Да, блажени и преблажени са всички, които се надяват на Бога и Го обичат от цялото си сърце.

- Притеснявам ги - отвърна му дяволът - за да ги победея, за да ги вкарам в съблазън и да ги отвърна от всяко добро дело.

Блаженият му рече:

- Да не видиш добро, проклетнико, и да не победиш нито един от онези, които се боят от Бога, нито пък да съблазниш някого от тях! Ти побеждаваш подобните на теб, които са отстъпили от Бога по собствената си воля - тях прелъстяваш и побеждаваш, защото те нямат Бога. А от любещите Бога така изчезваш, както димът от вятъра. Една тяхна молитва със сълзи така те прогонва, както вятърът отвява праха. Благословен во веки да бъде моят Бог, моята слава и похвала, защото не се страхувам от теб, та ако и да стоиш тук цяла година или повече. Нито пък ще върша волята ти, нечисто псе! И тъй, не ме е грижа за теб, както човек не го е грижа за някое пребито куче!

Щом блаженият каза това, бесът веднага изчезна.

Пет дни по-късно когато св. Авраамий свършваше полунощната си молитва, дойде при него древният враг и му представи в привидение голямо множество народ. Те сякаш подигнаха килията му и на блажения му се струваше, като че я завличат на някъде. При това викаха:

- Да я хвърлим в ямата!

Но той не се уплаши, а им отвърна с псаломските думи:

- "Обградиха ме като стотици пчели и се разгоряха като огън в тръни, но с името Господне им се противих" (Пс.117:12).

Тогава сатаната закрепя:

- Ах! Не зная повече какво да ти сторя - ето, вече всякак си ме победил и си съборил моята сила. Ти не се страхуваш от мен, но аз няма да те оставя докато не те победея и не те унижа.

- Проклет бъди ти, нечист бяс - отвърна му блаженият, - и всички твои дела! А аз въздавам слава и поклонение на нашия Владика - Единия свет Бог - Който те прави да си поруган от нас, любещите Го. Разбери сега, окаян безсрамнико, че ние не се боим от теб, нито от твоите привидения!

Дълго време дяволът се бореше така с Божия угодник, искаше да го уплаши с различни привидения и страхования, но не можа да победи неговата непоколебима мисъл; напротив - сам от него биваше победен. А преподобният отец все повече се подвизаваше и преуспяваше в любов към Бога - той обикна Господа от цялата си душа и водеше такъв висок духовен живот, че се удостои с Божията благодат и затова дяволът не успя да го победи. През всички години на своя иночески живот нямаше ден, в който той да не плаче, а устните му не знаеха какво е смях, нито пък вкусваше елей; но дори и лицето си не умиваше, а пребъдваше така и се готвеше за смъртта - всеки ден той живо си представяше, че може да е последният от живота му.

Родният брат (по плът) на св. Авраамий имаше единствена дъщеря. Но след известно време той умря и момичето остана сираче. Тогава тя беше на 7 години. Някои от познатите и я взеха и я доведоха при чичо и - св. Авраамий. Той и заповяда да живее във външната килия, а сам остана затворен във вътрешната. Между тях имаше малка вратичка, през която той я учеше на Псалтир и на останалите свещени книги.

Така момичето започна да води подобно на него монашески живот в пост и молитва, и във всички иночески подвизи и добродетели. Много пъти блаженият със сълзи се молеше на Бога за нея - да бъде мисълта и винаги насочена към Него и да не привързва себе си към земната суета. Нейният баща и бе оставил в наследство много имот, но св. Авраамий незабавно и заповяда да го раздаде на бедните.

Често пъти тя казваше на своя чичо:

- Моли Бога за мен, отче, за да се избавя от всичките многообразни дяволски мрежи!

Тя усърдно се стараше в своя живот да подражава на блажения си чичо, и той много се радваше, виждайки добродетелите и, духовните и подвизи, сълзите и смиrenomъдрието и, безмълвието и кротостта и, а също и любовта и към Бога.

Така тя живя при него в манастирство 20 години - чиста като гълъбица и непорочна като агне. Но в края на 20-тата година от живота и при стареца дяволът я препъна със своето коварство за да я улови и поне така да оскърби блажения Авраамий и да откъсне ума му от Бога.

Някакъв монах, който всъщност само носеше монашеско име, а на дело съвсем не беше такъв, идваше от време на време при светия старец уж за да се ползва от душеспасителните му наставления. Веднъж той видя през вратичката блажената девойка, пожела я и искаше да разговаря с нея, а в сърцето му пламна геенският огън на нечистата плътска "любов", т.е. похот, към девойката. Дълго време, около една година, той беше обладан от такива скверни пожелания, докато веднъж с помощта на сатаната успя да отвори вратичката на килията и, влезе при нея, прелъсти я и я оскверни.

След извършването на греха девойката се ужаси в мисълта си, разкъса дрехите си и се удряше по лицето; дори искаше да се обеси от скръб. Казваше си:

- Аз умрях по душа, погубих живота си, иноческия си труд и въздържанието си... И сега вече няма никаква полза от сълзите, които проливах! Аз прогневих Бога, сама себе си погубих и хвърлих в горчива печал преподобния старец, моя чичо. А сега съм поругана от дявола, и за какво повече да живея аз, окаяната?... Горко ми! Какво направих? Горко ми! В какво паднах? Как се помрачи мисълта ми? Как погинах и не разбрах? Какво тъмно омрачение покри сърцето ми, и не зная какво да правя или къде да се скрия? Къде ли да отида и в коя ли яма да се хвърля? Къде са поученията на моя преподобен чичо и къде са наставленията на неговия приятел Ефрем? Те ми казваха: "Внимавай върху себе си и запази душата си нескверна за безсмъртния Жених, защото твоят Жених е свет и е ревнител". Отсега нататък повече няма да смея да погледна към небето, защото умрях за Бога и за хората. Но и тук вече не мога да стоя - как аз, грешницата, изпълнена с нечистота, ще започна да говоря с тези свети отци? Ако дръзна да сторя това, огън ще излезе от неговата врата и ще ме изгори! По-добре да отида в друга страна, където никой няма да ме знае, понеже веднъж умрях и вече няма за мен надежда за спасение...

След тези думи веднага излезе и отиде в някакъв друг град, измени вида си и остана в един хотел.

Когато с нея се случи това, на блажения Авраамий се яви следното видение. Той видя огромна страшна змия, отвратителна на вид и гърмяща от силата си. Тази змия стигна до килията му, намери една гълъбица, погълна я и отново се върна на своето място. Щом се събуди от сън, блаженият силно се опечали, плачеше горчиво и казваше:

- Нима сатаната ще подигне гонение срещу светата Църква и ще откъсне мнозина от вярата? Или пък в Църквата ще настане раздор?

Помоли се на Господа и рече:

- Човеколюбиви Господи, Ти знаеш всичко, Ти единствен знаеш какво означава това видение.

Два дни по-късно той видя същата змия да излиза от своето място. Тя дойде в килията му, постави главата си под нозете му и се пукна. А в стомаха и бе намерена онази гълъбица - блаженият простря ръката си, взе я жива и без да има нечистота.

Веднага щом се събуди той извика веднъж и два пъти към девойката, която живееше в манастирство до неговата килия, и и казваше:

- Защо се лениш вече втори ден и не отваряш устата си за славословие на Бога?

Но отговор не последва. Той отвори вратичката и не намери девойката във външната килия - тогава разбра, че видението, което му се яви, се отнасяше за нея. Заплака и рече:

- Ох, горко ми! Вълк грабна моята овца, и моето чедо е отведено в плен!

Издигна глас и със сълзи казваше:

- Спасителю на целия свят, върни твоята агница Мария в оградата на живота и не допускай моята старост да слезе със скръб в ада! Не презирай, Господи, моето моление, но скоро изпрати Твоята благодат за да я избави от устата на змията!

Две години Мария живееше далеч от своя чичо, а той денем и нощем се молеше на Бога за нея. Когато изминаха тези две години, някои хора му разказаха къде са я видели и как живее. А той помоли един от познатите си да отиде там и достоверно да узнае какво прави тя. След известно време човекът се върна и му разказа как я е видял и какво е разбрал за нея. Св. Авраамий го изслуша и му

нареди да донесе воински дрехи и да доведе един кон. Когато това бе сторено, той отвори вратичката и излезе от килията си. Преоблече се като войник, сложи на главата си голяма и твърде висока шапка, така че да закрива лицето му, взе със себе си една златна монета, седна на коня и тръгна.

След някое време пристигна в хотела и се оглеждаше тук и там за да види Мария. Отиде при съдържателя, усмихна се и му каза:

- Приятелю, чух, че имаш една много красива девойка. Покажи ми я, за да и се нагледам и да и се насладя!

А той, като видя побелелите му коси, надсмя му се в ума си - помисли, че иска да блудства с нея - и му отвърна:

- Да, имам такава девойка и тя е много красива.

Наистина, Мария беше необикновено красива по лице. Тогава старецът с радостен поглед му каза:

- Извикай ми я, за да се повеселя днес!

Скоро я повикаха и тя влезе. А светецът щом я видя облечена и нагиздена като блудница, без малко цял щеше да се залее в сълзи, но се сдържа, за да не би тя да го познае и като разбере, да избяга от него. Двамата седнаха и започнаха да пият. След малко сам дивният божествен мъж започна да се весели с нея. Тя стана, прегърна го и взе да го целува по шията. Докато го целуваше, усети необикновено благоухание, което излизаше от неговото чисто тяло, умъртвено за греха чрез много постнически подвизи. Тогава си спомни за предишния си живот и за своето въздържание, въздъхна, просълзи се и рече:

- Ох, горко на мен, нещастната!

Съдържателят на хотела я попита:

- Госпожо Мария, ето, вече втора година живееш при нас и никога не чух от теб такива думи и такива въздишки. А сега какво ти стана?

Тя му отвърна:

- Ако бях умряла преди тези две години, щях да бъда блажена.

Тогава св. Авраамий, за да не би Мария да го познае, обърна се към нея и и каза сякаш грубо:

- Сега ли си спомни за твоите грехове, когато си дошла при мен?

После извади златната монета, даде я на съдържателя и му каза:

- Приятелю, направи за нас хубава вечеря, за да се повеселим тази вечер с девойката, защото отдалеч дойдох заради нея!

О, каква велика премъдрост заради Бога, в душата на божествения мъж! Какъв висок духовен разум и разсъждение! Каква вяра и решимост да стори онова, което е нужно! Той, който през всичките 50 години на монашеския си живот не вкуси хляб до ситост, нито пи доволно вода, сега яде месо и пие вино, за да спаси погиналата душа! Ангелските чинове на Небесата се удивиха на такава постъпка на блажения отец, на неговото мъжество и богомъдро решение! Ядеше месо и пиеше вино, за да извади потъналата душа от смрадното и скверно бласто на греха. О, премъдрост на премъдрите! О, разум на разумните!

След вечерята и увеселението им, девойката му каза:

- Господине, да станем и да отидем на леглото, и да поспим там!

- Добре, нека да отидем - отвърна и той.

Щом влязоха в стаята, той видя голямо легло, застлано с меки завивки, седна на него и и каза:

- Затвори вратата, ела и ми събуй обувките!

Когато тя затвори вратата и дойде при него, той пак и рече:

- Госпожо Мария, приближи се тук до мен!

Тя се приближи. Тогава той я хвана, държеше я здраво за да не избяга и веднага я целуна. После свали воинската шапка от главата си, заплака и и каза:

- Чедо мое Мария, не ме ли познаваш? Не съм ли аз този, който те възпита? Какво стана с теб, мое чедо? Кой те погуби? Къде е твоят ангелски образ, който имаше, чедо мое? Къде е твоето въздържание, твоят плач и сълзи, къде е твоето бдение и духовен подвиг? От каква небесна висота в каква пропаст си отишла? О, чедо мое, защо не ми каза когато си съгрешила, та аз да принеса

покаяние заради теб, заедно с моя възлюбен Ефрем? Защо така постъпи? Защо ме наскърби и ме хвърли в такава страшна печал? Кой е безгрешен, освен единствено Бог?

Тя го слушаше като поразена и стоеше в ръцете му като някакъв бездушен камък - страхуваше се, а заедно с това се и срамуваше. Блаженият пак и каза:

- Няма ли да ми отговориш, чедо мое Мария? Няма ли да ми отговориш, сърце мое? Не заради теб ли дойдох аз тук, чедо мое? Аз ще отговарям пред Бога за теб в Съдния ден, аз ще взема покаяние върху себе си за твоите грехове.

Така до полунощ той плачеше, молеше я и я увещаваше. Накрая тя придоби малко дръзновение и му отвърна през сълзи:

- Не мога да погледна към теб заради срама на моето лице. И как бих могла да се помоля на Бога, като съм толкова омърсена с нечистота и скверноти!?

А той и казваше:

- Върху мен да бъде твоят грях, чедо! От моите ръце Бог да потърси сметка за твоя грях! А ти само ме послушай и ела да отидем на своето място! Също и Ефрем моли Бога за теб. Ах, чедо мое, смили се над моята старост, моля те, сърце мое! Стани, чедо мое, и върви с мен!

- Ако знаеш - отвърна му тя, - че мога да се покая и че Бог ще приеме молитвата ми, тогава ще дойда, ще падна пред твоята святост и ще целувам твоите свети нозе, задето тъй милосърдно се отнесе към мен и дойде тук да ме изведеш от тази нечиста сквернота!

После преклони глава до нозете му, цяла нощ плачеше и казваше:

- Как да ти се отплатя за всичко, господарю мой?...

На сутринта той и рече:

- Чедо, стани, да тръгваме!

- Имам - каза му тя - тук малко злато и дрехи. Какво ще заповядаш да направя с тях?

Св. Авраамий и отвърна:

- Всичко остави тук, защото това е част на лукавия!

После станаха и веднага тръгнаха. Той я постави на коня и я водеше, а сам вървеше отпред, радостен като пастир, който е намерил изгубената овца и с радост я е взел на раменете си - така и блаженият вървеше и прославяше Бога в душата си.

Скоро пристигнаха на своето място. Там св. Авраамий веднага затвори девойката във вътрешната килия, където по-рано пребиваваше той, а сам остана във външната. Мария се облече в груба власеница и прекарваше дните си в смирение и покаен плач, във въздържание и кротост.

Призоваваше на помощ Бога и с голямо усърдие се каеше за греховете си. Покаянието и бе толкова голямо и молитвата - толкова силна, че в сравнение с тях нашето покаяние е като сянка и молитвата ни - нищожна.

Милосърдният Бог, Който не иска нито един човек да погине, но всички грешници да се обърнат към покаяние, помилва и Своята рабиня, която истински се каеше, и и прости греховете. В знак, че греховете и са простени, Бог и даде благодатния дар да лекува болестите на хората, идващи при нея.

Блаженият Авраамий живя още 10 години. С утеха в душата си гледаше нейното велико покаяние, сълзи и пост, трудове и усърдни молитви към Бога - и прославяше всемилостивия Господ. После с мир завърши временния си живот и почина на 70-годишна възраст. В часа на смъртта му около него се събра едва ли не целият град - всеки от хората искаше да се приближи до неговото свето тяло и мнозина болни получиха изцеление.

Христовата рабиня Мария живя след блажената кончина на своя чичо още 5 години - във велико въздържание тя денем и нощем със сълзи се молеше на Бога. Хората, живеещи наблизко, понякога минаваха нощем край килията и и чуваха гласа на нейния плач и безкрайни ридания, стояха удивени и прославяха Бога.

Така блажената Мария напълно се покая, благоугоди на Бога и почина с мир. А сега, след умилителния си плач, тя радостно, заедно със Светиите, се весели в Господа, на Когото подобава слава во веки, амин.

© Жития на светиите, преведени на български език от църковно-славянския текст на Четиминеите ("Четъи-Минеи") на св. Димитрий Ростовски. Първа електронна публикация manastir.narod.ru